

„Neblahá loutkohra“ aneb karikatura systému francouzské třetí republiky ještě z doby krátce po jejím vzniku: nahore vládnoucí bankovní kapitál, uprostřed jeho „symbolický analytik“, dole zástupci konzervativní pravice a pokrokové levice. Voliči nepatří k jádru soustavy, obrázek je proto pomíjí.

Autor: Ladislav Olešovský

Takřka celých třicet let se demokracie (*de facto liberalismus*) bránila svým nejzarytějším, ale i domnělým protivníkům prostřednictvím tzv. antiextremistické politiky. Někdy byla tato politika řízena lidmi, kteří neznali a nerozuměli ideologickým základům různých spolků, hnutí či politických stran, a proto často zaměňovali pojmy extremismus, radikalismus, nacionalismus a neonacismus. Nicméně tato agenda měla jasný cíl, označit a dehonestovat společně s novináři razantní kritiky liberální demokracie již od devadesátých let, přičemž se nemuseli ani moc snažit, protože tzv. vlastenecký tábor byl a je složen z různých magorů, autistů (nemám nic proti autistům), narcisů a šotoušů.

Na bojujícím liberalismu (ne demokracii), známe Loewensteinovy a Schmittovy teorie, který si demokracii přisvojil, ochočil a neutralizoval podobně jako rudí v podobě lidové či socialistické demokracie, je ve své podstatě málo demokratického. Nepřítelem liberální demokracie je především demokrat – člověk, který respektuje názor druhého, ale je rovněž se ochoten postavit proti zjevným hloupostem a nepravostem a přistoupit k jejich jasnému odsouzení a možnému potrestání, člověk, který netrpí sociálněvědeckým surrealismem, který má oporu v nemocné mysli té části společnosti, kterou můžeme označit jako patologickou sedlinu, která nyní ovládá západní společnost a relativně úspěšně indoktrinuje střední Evropu. Demokratem může být každý. I autoritář je větším demokratem než progresivista. Progresivista usiluje o společnost prozářenou dobrem a chce mít nad dobrem kontrolu, aby se nevykloubilo, s dobrem totiž neumí zacházet každý, pouze lidé „dobří“. Nicméně je progresivismus cenným zdrojem a zrcadlem společenských změn, zejména pro levice, která by v něm měla spatřovat svoji dějinnou příležitost.

Prý v naší zemi existuje **konzervativní levice**. Dle dostupných zdrojů (**Budoucnost levice bez liberalismu**, **Tajnosti levice** a vyjádření **Druláka**, Kellera, Švihlíkové, Formana, Stropnického a dalších) se jedná o levici, jejímž cílem je příliš nezasahovat do soukromí lidí, ale zasahovat proti bezuzdnosti nadnárodního byznysu, který s progresisty peče a dělá z pracujících blbce, a přitom si ještě stihne hrát na zastupitelskou demokracii. Nemyslím si, že tato nezformovaná **konzervativní levice** (která je spíše než národovecká tradičně internacionalistická, což se s vlastenectvím nebijí) nějak zastupuje hodnotový konzervatismus nebuzžoazního typu, jehož základem je typicky realistická recepce (až na pár výjimek) moderní filosofie. Tato levice potřebuje pro svůj úspěch udržet část témat, která rozvíjejí progresisté, a to se týká zejména sexuální kulturní revoluce (agenda identit), která masivně probíhá. Je chybou, že **konzervativní levice** namísto převzetí „moci“ v rámci levicové části spektra se uzavřela do skleníku s některými jednotlivci z tzv. vlasteneckého tábora, či pravicově konzervativního tábora. Vlastenecký tábor (strany a spolky) nemá této zemi co nabídnout. Nerozumí a nemá intelektuální potenciál reflektovat hrozby protivníka (typicky digitalizace velkými nadnárodními společnostmi), pořádá konference a semináře, které jsou na úrovni **ZSV** pro střední školy. S těmito se spojovat pouze ukazuje na skutečnost, že **konzervativní levice** neví, jakým způsobem uchopit levicově levicová témata. O kulturní hodnoty velkého byznysu nikdy nešlo, když se mu hodily – orodoval za ně (liberální konzervatismus), když je nepotřebuje – odhodí je (levicový liberalismus – progresismus). Levice nesmí bojovat proti **velkokapitálu** z pozic hodnotového konzervatismu, protože se tak zároveň staví proti svému potomku, který vznikl jako následek velkého sňatku sociálně reformních, ale i revolučně socialistických stran s hnutím sexuálních deviantů a velkého byznysu.

Levice musí vystavět dialog vprostřed sebe samotné – nutně potřebuje, aby agenda identit, digitalizace, transhumanismus a kosmopolitismus byly se svými distinkcemi přijaty! Pod jednou jedinou striktní podmínkou – čtvrtá generace emancipace bude očištěna od vlivů velkokapitálu! Progresivní i **konzervativní levice** musí přijmout společně původní epistemologii; jak se jeví např. **sexuální revoluce** a agenda identit bez vlivu velkokapitálu? Tento obsah musí být očištěn o byznysového zájmu! Jen tak může existovat budoucnost **levice bez liberalismu**. Jestliže povedeme dialog o emancipaci a její míře bez nánosu komodifikace, která je pro digitální domorodce nerozeznatelná od skutečnosti, máme šanci levici udržet a zároveň zjistit, jestli je naším skutečným cílem emancipace nebo prachsprostý profit.

Proto cesta **konzervativní levice** do účelové aliance s tzv. konzervativní pravíci je cestou k neutralizaci levicovosti a nadbíváním dezorientovaným masám, kde vůbec nejde o vzájemnou kultivaci, ale o plácání se po zádech a zálibě v poslouchání se. Navíc si libuje v tom, že společně s magory a různými chiliasty jsou označováni mainstreamem za dezoláty. Ve skutečnosti je to s dezoláty velice jednoduché. V následujících volbách získají výrazně lepší umístění, budou členy různých volených orgánů v mnohem větší míře, než jsme byli zvyklí. Fialova administrativa totiž od začátku pracuje o sto šest ve prospěch dezolátů a také zvyšuje popularitu ruského autoritářského systému.

Nicméně dezolát opravdu existuje; částí tzv. konzervativní pravice je považován za člověka

se selským rozumem s láskou ke všemu „tradičnímu“.

Konzervativní pravice

vs.

Skutečný selský rozum

Pracuje

Někde se fláká za plat

Posílá děti do školy

Musí je posílat do školy

Žije v manželství

K manželce se chová jako prase

Nefetuje

Ale chlastá jako prase

Není zkažený ideologiemi

Je to dement, co uvažuje nad tím, co se mu „tradičně“ víc vyplatí

Je to vlastenec

Nezná nic jiného, než díru, ve které smrdí

Spojováním se spolky, stranami a hnutími, které používají výrazy jako tradiční manželství nebo tradiční rodina je třeba se vyhnout obloukem. Vůbec netuší, co to je tradiční, vůbec nerozumí instituci rodiny a manželství. Díky tomu, že manželství bylo KSČ demokratizováno a vlastně vyžadováno, do manželství vstupovali lidé, kteří za kapitalistických či feudálních vztahů do manželství nevstupovali – a to jen a jen z ekonomických důvodů. To tzv. všechno tradiční, co popisuje pravicový konzervatismus a vlastenecký tábor, jsou buržoazní žvásty a nejvíce je papouškují ti, kteří o nich vědí úplné hovno.